पाठ २७

१	**प्रार्थना**

समूहको अगुवा - प्रार्थना गर्नुहोस् र तपाईंको समूह र चेलालाहरू बनाउने यो कार्यक्रमलाई प्रभुमा सुम्पनुहोस्।

२	**आराधना** (२० मिनेट) **[परमेश्वरको विशेषता]** **परमेश्वरलाई जान्न सकिन्छ**

परमेश्वर मानिसको हातले बनाएको मूर्ति हुनुहुन्न अथवा उहाँ कुनै दर्शनशास्त्री वा अगमवक्ताको विचारद्वारा रचिएको देवता हुनुहुन्न। बाइबलको परमेश्वर प्रकाशको परमेश्वर हुनुहुन्छ। बाइबलको परमेश्वरलाई जान्न सकिन्छ!

१. प्रकाशको परमेश्वर

यशैया ४६:१-१३ पढ्नुहोस्। परमेश्वरले पत्थर धातुहरूबाट बनिएका मूर्तिहरूलाई, दर्शनशास्त्रीहरू र अगमवक्ताहरूले रचेका देवताहरूलाई र तिनीहरूलाई पुज्नेहरूलाई तिनीहरूका देवताहरू जीवित छन् भनी प्रमाणित गरेर देखाउन चेताउनी दिनुहुन्छ। ती मूर्तिहरू र देवताहरूले कहिल्यै केही कुराहरू घोषणा गरेको र पछि गएर साँच्चै पूरा भएका छन् भनी देखाउन उहाँले तिनीहरूलाई चुनौति दिनुहुन्छ! मूर्तिहरू, अरू धर्मका देवताहरू र तिनीहरूलाई पुज्नेहरूसँग बताउनको लागि केही छैन! तिनीहरूका मूर्तिहरू अथवा देवताहरूले केही कुरा घोषणा गरेका अनि पछि त्यो साँचो भएको छ भनी देखाउन तिनीहरूसँग कुनै प्रमाण छैन!

साँचो अनि एक मात्र जीवित परमेश्वरले आफूलाई तल लेखिएझैँ आफूलाई स्पष्टसँग प्रकट गर्नुहुन्छ ताकि मानिसहरूले उहाँलाई जान्न सकून्।

बाइबलका परमेश्वरलाई कसैले सृष्टि गरेको होइन।

सुनारहरूले सुन र चाँदीबाट मूर्तिहरू बनाउँछन् (यशैया ४६:६)। तर परमेश्वरले नै ती सुनारहरूलाई सृष्टि गर्नुभएको हो! दर्शनशास्त्रीहरूका 'देवताहरू' र 'धर्महरू' मानिसहरूका रचना हुन्। तर ती मानिसहरूलाई परमेश्वरले नै सृष्टि गर्नुभयो।

बाइबलको परमेश्वरलाई कसैसँग तुलना गर्न सकिँदैन।

मूर्तिहरूलाई तराजूमा राखेर जोख्न सकिन्छ (यशैया ४६:६)। दर्शनशास्त्र र आधुनिक धर्मलाई मानिसको प्राणमा सीमित पारिन्छ अथवा गणितीय इकाइमा झारिन्छ। तर बाइबलमा प्रकट हुनुहुने परमेश्वर अतुलनीय हुनुहुन्छ (यशैया ४६:५)।

बाइबलको परमेश्वरले मात्र आफूलाई मानव इतिहासमा प्रकट गर्नुभएको छ।

मूर्तिहरूले कहिल्यै कुनै कुरा प्रकट गरेका छैनन् किनभने वास्तवमा तिनीहरूको अस्तित्व छैन। तिनीहरू मरेका छन्। अरू धर्महरूका देवताहरू बाइबलको परमेश्वर पृथ्वीमा येशू ख्रीष्टद्वारा प्रकट हुनुभएझैँ गरी कहिले पनि प्रकट भएका छैनन्। त्यसैले ती धर्महरूका अनुयायीहरूले आफ्ना देवताहरूसँग सम्पर्क गर्न माथि उक्लिनु पर्छ। बौद्ध धर्मालम्बीहरू आठ वटा मार्गहरूद्वारा माथि उक्लन्छन्, हिन्दू धर्मालम्बीहरू योगको ज्ञान, भक्ति, असल कामहरू अथवा तन्त्र-मन्त्रद्वारा आफ्ना देवाताहरूलाई भेट्न माथि उक्लन्छन्। त्यसैगरी यहूदी र अरू धर्मका मानिसहरू धार्मिक व्यवस्था, रीति-रिवाजहरू, परम्पराहरू र धार्मिक कामहरूद्वारा माथि उक्लन कोसिस गर्छन्। तर बाइबलको परमेश्वर मानव इतिहासको सरुवातदेखि नै स्वयम् पृथ्वीका मानिसहरूसामु प्रकट हुनुभयो किनभने उहाँ साँच्चै अस्तित्वमा हुनुहुन्छ र साँच्चै जिउनुहुन्छ (यशैया ४६:९)! बाइबलको परमेश्वर येशू ख्रीष्टमा मानव स्वभाव धारण गर्नुभएर आफ्नो सृष्टि र मानव इतिहासमा प्रवेश गर्नुभएको छ अनि हामीसँग बस्न र हामीलाई बचाउन पृथ्वीमा ओर्लिआउनुभएको छ (यशैया ९:६-७; यूहन्ना १:१,१४)।

बाइबलको परमेश्वरले मात्र भविष्यमा हुनआउने कुराहरू घोषणा गर्नुभएको छ।

मूर्तिहरूले भविष्यमा हुन आउने कुनै कुरा कहिल्यै घोषणा गरेका छैनन्! त्यसैगरी संसारको दर्शनशास्त्रहरूका अरू धर्महरूका देवताहरूले पनि पछि इतिहासमा साँच्चै हुनआउने कुनै घटना घोषणा गरेका छैनन्। तर सृष्टिको सुरुदेखि नै परमेश्वरले पृथ्वीमा भविष्यमा के हुनेछ भन्ने कुराहरू घोषणा गर्नुभएको छ (यशैया ४६:१०)! मुक्तिदाता आएर शैतानलाई नास पार्नुहुनेछ भन्ने घटना येशू ख्रीष्ट आउनुभन्दा हजारौँ वर्ष पहिले नै परमेश्वरले सुरुका मानिसहरूलाई (आदम र हव्वालाई)

घोषणा गर्नुभयो (उत्पत्ति ३:१५)! इस्राएलीहरू मिश्रदेशमा निर्वासित हुनुपर्नेछ भन्ने कुरा वास्तविकतामा आउनुभन्दा २०० वर्षभन्दा पहिले नै अब्राहामलाई घोषणा गरिएको थियो (उत्पत्ति १५:१३-१४)। तिनीहरू बेबिलोनको निर्बासन जानुपर्नेछ भन्ने कुरा मोशाले करिब ९४० वर्षपहिले नै घोषणा गरे (व्यवस्था २८:४५-६३)। येशू ख्रीष्ट पृथ्वीमा मानव शरीरमा आउनुहुनेछ भन्ने बारेको ६० भन्दा बढी अगमवाणीहरू उहाँ यहाँ आएर ती कुराहरूलाई पूरा गर्नुभन्दा २००० देखि ५०० वर्ष पहिले नै भविष्यवाणी भइसकेका थिए!

बाइबलको परमेश्वरले मात्र आफ्ना मानिसहरूलाई बोक्नुहुन्छ।
मूर्तिहरूलाई पुज्नेहरूले आफ्ना काँधमा बोकेर नलेगेसम्म ती मूर्तिहरू आफै एक ठाउँबाट अर्को ठाउँमा सर्न पनि सक्दैनन् (यशैया ४६:७)। तर परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई तिनीहरूका जन्मदेखि नै बोक्नुहुन्छ (यशैया ४६:३-४ख; व्यवस्था १:३१)!

बाइबलका परमेश्वरले मात्र प्रार्थनाहरू सुन्नुहुन्छ।
मूर्तिपुजकहरूले गरेको पुकाराको उत्तर ती मूर्तिहरूले कहिले पनि दिँदैन (यशैया ४६:७ख)! अरू धर्मका देवताहरूले मानिसहरूको प्रार्थना सुन्न सक्दैनन्। तिनीहरूले आफ्ना देवताहरूलाई बोलाउँन्, तर ती देवताहरूले कहिले पनि तिनीहरूसँग बोल्दैनन्! त्यसको विपरीत, बाइबलको परमेश्वरले सधैँ आफ्ना जनहरूको प्रार्थना सुन्नुहुन्छ (यशैया ६५:२४) र तिनीहरूसँग व्यक्तिगतरूपमा बोल्नुहुन्छ!

बाइबलको परमेश्वरले मात्र बचाउनुहुन्छ।
मूर्तिहरूले कसैलाई छुटकारा दिन सक्दैनन् (यशैया ४६:७ग)। तिनीहरूलाई बोक्ने पशुहरूबाट पनि तिनीहरूले छुटकारा पाउन सक्दैनन् (यशैया ४६:१-२)। तर बाइबलको परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई बन्धनबाट छुटकारा दिनुहुन्छ (यशैया ४६:४ग), र तिनीहरूलाई तिनीहरूका पापहरूबाट बचाउनुहुन्छ (यशैया ४३:२५)!

इतिहासभरि हेर्ने हो भने केही मानिसहरूले सुन, चाँदी र काठबाट विभिन्न मूर्तिहरू बनाएका छन्। अरू मानिसहरूले चाहिँ आफ्ना दिमागमा देवताहरूलाई रचेका छन्। तिनीहरूले मानिसको बुझाइ र समझअनुसार देवता कस्तो हुनुपर्छ भनी सोचेका छन्; जस्तै: यहूदीहरूले आफ्ना देवताको स्वभावलाई गणितीय इकाइद्वारा व्याख्या गर्न सकिन्छ भनी विचार गरेका छन्। यहूदी व्यवस्थाहरू पालना गरे मात्र तिनीहरूका देवताले मानिसहरूलाई बचाउनु हुन्छ (धर्मी ठहऱ्याउनुहुन्छ) भनी तिनीहरूले विश्वास गर्दछन्। फरिसीहरूले तिनीहरूका व्यवस्थामा अरू ६१३ वटा मानव-निर्मित व्यवस्थाहरू थपेका छन्, जसमध्ये २४८ वटा आज्ञाहरू हुन् भने ३६५ वटा चाहिँ निषेधाज्ञाहरू छन्। इस्राएल राष्ट्रका मानिसहरू मात्र परमेश्वरका जनहरू हुन् भनी यहूदीहरूले बुझेका छन् र सोही कुराको घोषणा गर्छन्। यसरी यहूदीहरूका ईश्वर एउटा विशेष जाति, विशेष राष्ट्र र विशेष धर्मका देवता भएको छ!

तर ईश्वरको बारेमा तिनीहरूको दृष्टिकोण बाइबलमा प्रकट हुनुहुने जीवित परमेश्वरको जस्तो छैन! ईश्वरको बारेमा तिनीहरूको दृष्टिकोण मानिसले बनाएको धर्मको विचारधारा मात्र हो! तिनीहरूको बारेमा बाइबलको परमेश्वर यसो भन्नुहुन्छ, "यी मानिसहरू मुख देखाउन मेरो नजिक आउँछन् र ओठले मेरो आदर गर्छन्, तर तिनीहरूको हृदय भने मदेखि टाढा छ। मप्रतिको तिनीहरूको आराधना केवल मानिसहरूले सिकाएका विधिहरू हुन्" (यशैया २९:१३; मर्कूस ७:६-७)। बाइबलको परमेश्वर अतुलनीय हनुहुन्छ भनी यशैयाले तिनीहरूलाई घोषणा गर्छन् (यैशया ४६:५)। "अघि-अघिका पुराना कुराहरूलाई सम्झ। म परमेश्वर हुँ, र अरू कोही छैनँ। म परमेश्वर हुँ, मजस्तै अरू कोही छैन। आदिदेखि अन्तसम्मको, र प्राचीन समयदेखि हुन आउनेसम्मको जानकारी म दिन्छु। म भन्छु: मेरो अभिप्राय ठहर्नेछ, र मैले चाहेको सबै पूरा गर्नेछु। पूर्वबाट म शिकारी पन्क्षी बोलाउँछु, र टाढा देशबाट मेरो अभिप्राय पूरा गर्न म एक जना मानिसलाई बोलाउँछु। मैले जे भनेको छु, त्यो म गर्नेछु। मैले जे योजना बनाएको छु, म त्यो गर्ने नै छु (यशैया ४६:९-११)!

२. प्रकाशको मध्यस्थकर्ता

मत्ती ११:२५-२७ पढ्नुहोस्। बाइबलको परमेश्वरको साँचो ज्ञान प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा मात्र आउँछ। अनि जसलाई येशू ख्रीष्टले यो ज्ञान प्रकट गर्न चाहनुहुन्छ, उहाँले तिनीहरूलाई सो दिनुहुन्छ। परमेश्वर र मानिसहरूबीचको मध्यस्थकर्ता येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ (१ पत्रुस १:१०-१२)। जजसले येशू ख्रीष्टलाई जान्दछन्, तिनीहरूले पिता परमेश्वरलाई पनि जान्दछन् (यूहन्ना ८:१९)।

आराधना गर्नुहोस्।
समहको अगुवा - परमेश्वर असिमित हुनुहुन्छ भन्ने उहाँको विशेषताको नम्ति उहाँको आराधना गर्नुहोस्। तीन-तीन जना भएको सानो समूहमा रहेर आराधना गर्नुहोस्।

३	**सिकेको कुरा बाँड्नु** (२० मिनेट)	**[शान्त समय]** **उत्पत्ति १२:१-१५:२१**

तोकिएको बाइबल खण्ड (उत्तपत्ति १२:१-१५:२१) बाट परमेश्वरसँग व्यक्तिगत समय बिताउँदा, के कुरा सिक्नुभएको छ, त्यसबाट छोटकरीमा पालैपालो बाँड्नुहोस् (अथवा तपाईंको नोटबुकबाट पढ्नुहोस्)।
अरूले बाँड्दैगरेको कुरा सुन्नुहोस्, उसको कुरालाई गम्भीररूपमा लिनुहोस् र उसलाई स्वीकार गर्नुहोस् तर उसले बाँडेको कुरामा छलफल नगर्नुहोस्।

४	**शिक्षा** (७० मिनेट)	**[सुसमाचार]** **सुसमाचारको अवधारणा - भाग २**

परिचय
मानिसहरूलाई सुसमाचार सुनाउने बेलामा हामीले प्रयोग गर्ने शब्दहरूका अर्थलाई राम्रोसँग व्याख्या गर्न सक्नुपर्छ। यी शब्दहरूका अवधारणाहरू बुझ्न मानिसहरूलाई सहायता गर्नुहोस्; जस्तै: 'पाप', 'मृत्यु' र 'न्याय' (निर्देशिका १, पाठ २ हेर्नुहोस्)। त्यसैगरी 'किन येशू ख्रीष्ट मात्र परमेश्वर पिताकहाँ पुग्ने बाटो हुनुहुन्छ' र 'येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नु भनेको के हो' - यस्ता कुराहरूको अर्थ पनि खोलिदिनु पर्छ, जसको बारेमा यस पाठमा चर्चा गरिनेछ।

क. येशू ख्रीष्ट संसारको एक मात्र मुक्तिदाता हुनुभएकोले, उहाँको महत्व

सुसमाचारको सन्देशले यसो भन्दछ, "अरू कसैमा मुक्ति छैन, किनकि हामीले मुक्ति पाउनलाई स्वर्गमुनि मानिसहरूमा अर्को कुनै नाउँ दिइएको छैन" (प्रेरित ४:१२)।

सिकाउनुहोस्।
किन येशू ख्रीष्ट संसारको एकमात्र मुक्तिदाता हुनुहुन्छ? किन अरू मुक्तिदाता भनाउँदाहरूले मानिसहरूलाई बचाउँदैनन्? येशू ख्रीष्ट के कुराले मुक्तिदाता हुन योग्य ठहरिनुभयो भन्ने कुरामा ध्यान दिनुहोस्।

१. येशू ख्रीष्टले अद्वितीय दाबीहरू गर्नुभयो।

यूहन्ना ५:१६-३० पढ्नुहोस्। येशू ख्रीष्ट परमेश्वर पिताको बराबरी हुनुहुन्छ (यूहन्ना ५:१८; १०:३०)। उहाँसँग परमेश्वर पिताको ईश्वरीय जीवन छ (यूहन्ना ५:२६)। उहाँले परमेश्वर पिताले गर्नुहुने काम गर्नुहुन्छ (यूहन्ना ५:१९)। उहाँले आत्मिकरूपमा मरेकाहरूलाई उठाउनुहुन्छ र अनन्त जीवन दिनुहुन्छ (यूहन्ना ५:२१,२४-२५)। त्यसको साथै उहाँले शारीरिकरूपमा मरेकाहरूलाई पनि उठाउनुहुन्छ र अन्तिम न्यायको दिनमा न्याय गर्नुहुन्छ (यूहन्ना ५:२१-२२,२८-२९)।

यूहन्ना १०:३६-३८ पढ्नुहोस्। येशू ख्रीष्ट 'म परमेश्वर हुँ' भनी दाबी गर्ने मानिस मात्र हुनुहुन्न (यूहन्ना १०:३३), तर उहाँ परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ; जसको मतलब परमेश्वरले मानव स्वभाव धारण गर्नुभएर स्वयम् आफूलाई प्रकट गर्न र मानिसजातिलाई बचाउन सृष्टि र मानव इतिहासमा प्रवेश गर्नुभयो (यूहन्ना १०:३६)। परमेश्वर पिता परमेश्वर पुत्रमा हुनुहुन्छ; त्यसैगरी परमेश्वर पुत्र परमेश्वर पितामा हुनुहुन्छ (यूहन्ना १०:३८)। अनि जे परमेश्वर पिताले गर्नुहुन्छ; सो परमेश्वर पुत्रले गर्नुहुन्छ (यूहन्ना १०:३७)।

यूहन्ना १४:६-१० पढ्नुहोस्। परमेश्वर पुत्र परमेश्वर पिताकहाँ पुग्ने एकमात्र बाटो हुनुहुन्छ (१४:६)। परमेश्वर पुत्रले परमेश्वर पितालाई प्रकट गर्नुहुन्छ (१४:७,९)। येशूले 'म पितामा छु र पिता ममा हुनुहुन्छ' भन्नुहुँदा (१४:१०), उहाँले आत्मिक एकताको मात्र कुरा गर्नुभएको होइन तर उहाँहरूको तत्वशास्त्रीय अस्तित्वको एकता छ भनी भन्नुभएको हो - परमेश्वर पुत्र र परमेश्वर पितासँग समान ईश्वरीय स्वभाव छ! त्यसैकारणले गर्दा येशू ख्रीष्टले यसो भन्नुहुन्छ: जब तिमीहरूले येशूलाई देख्छौ, तब परमेश्वरलाई देख्छौ, र जब तिमीहरूले येशूलाई जान्दछौ, तब परमेश्वरलाई जान्दछौ।

मत्ती १०:४० र लूका १०:१६ पढ्नुहोस्। यहाँ येशू ख्रीष्टले भन्नुहुन्छ, कि जसले येशूलाई ग्रहण गर्छ, त्यसले परमेश्वरलाई ग्रहण गर्छ अनि जसले येशूलाई इन्कार गर्छ, त्यसले परमेश्वरलाई इन्कार गर्छ!

येशू ख्रीष्टका यी दाबीहरू वैध र जायज छन् किनभने ती अगमवाणीहरू पूरा भइसकेका छन्।

यशैया ७:१४; ५३:५ पढ्नुहोस्। येशू ख्रीष्ट यस पृथ्वीमा आउनुभन्दा करिब ७०० वर्ष पहिले उक्त मुक्तिदातालाई 'परमेश्वर हामीसँग' भनिनेछ र 'हामीलाई बचाउन उहाँ हाम्रा पापहरूका लागि छेडियो' भनी परमेश्वरले अगमवाणी गर्नुभयो। मुक्तिदाताको आगमनसम्बन्धी पुरानो करारमा उल्लेखित ६० वटा भविष्यवाणीहरू येशू ख्रीष्टमा पूरा भए। ती भविष्यवाणीहरूमध्ये ३० वटा येशूको जीवनको एकै दिनमा पूरा भए! ती घटनाहरूलाई संयोग हुन् भन्न असम्भव छ! मुक्तिदाता आउनुहुनेछ भनी स्वयम् परमेश्वरले नै भविष्यवाणी गर्नुभयो। र येशू ख्रीष्टले ती सबै भविष्यवाणीहरूलाई पूरा गर्नुभयो। त्यसकारण, उहाँका दाबीहरू सत्य छन् (निर्देशिका ३, परिशिष्ठ ४ मा उल्लेखित येशू ख्रीष्टको बारेमा भएका अगमवाणीहरू हेर्नुहोस्)।

२. प्रेरितहरूले येशू ख्रीष्टको बारेमा अद्वितीय घोषणाहरू गरे।

प्रेरित ४:१२ पढ्नुहोस्। मानिसहरूलाई बचाउनको निम्ति परमेश्वरले एकमात्र नाउँ दिनुभएको छ भनी प्रेरितहरूले घोषणा गरे। र त्यो नाउँ 'येशू ख्रीष्ट' हो! येशू ख्रीष्ट मुक्तिको बाटो देखाउने अगमवक्ता मात्र हुनुहुन्न, तर उहाँ त मुक्तिको निम्ति एकमात्र बाटो हुनुहुन्छ!

३. येशू र प्रेरितहरूले गरेका घोषणाहरू किन पूर्णरूपमा जायज छन्?

ती घोषणाहरू जायज छन् किनभने येशू ख्रीष्ट मात्र परमेश्वर र मानिसबीच मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ।

यूहन्ना १:१-४,११-१२; १ तिमोथी २:५ पढ्नुहोस्। ब्रह्माण्डको सृष्टिभन्दा पहिले नै परमेश्वरले स्वयम् आफूले सृष्टि गर्नुभएको समय र स्थानमा प्रवेश गर्ने र येशू ख्रीष्टमा मानिस हुने निर्णय गरिसक्नुभएको थियो (१ पत्रुस १:२०)। अनि ब्रह्माण्डको सृष्टिभन्दा पहिले नै येशू ख्रीष्टद्वारा हामीलाई पवित्र र दोषरहित मानिसहरू बनाउन परमेश्वरले हामीलाई पहिल्यै चुनिसक्नुभएको थियो (एफिसी १:४)। स्वयम् परमेश्वर मानव इतिहासमा प्रवेश गर्नुभयो र मानिसहरूलाई तिनीहरूका पापहरूबाट बचाउन पृथ्वीको मानवजातिको भाग्य निर्धारण गर्नुभयो। त्यही कारणले येशूले भन्नुभयो, "ममा रहेर पिताले काम गर्नुहुन्छ (यूहन्ना १४:१०)।

येशू ख्रीष्ट परमेश्वर र मानिसबीच एकमात्र मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ। 'मध्यस्थकर्ता' भन्ने शब्दको अर्थ परमेश्वर र मानिसबीच खडा हुने व्यक्ति हो। त्यही व्यक्तिद्वारा अदृश्य परमेश्वरले दृश्य संसारमा काम गर्नुहुन्छ। येशू ख्रीष्ट सृष्टिको मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ, किनभने परमेश्वरले हरेक थोक केवल येशू ख्रीष्टद्वारा सृष्टि गर्नुभयो (यूहन्ना १:३)। उहाँ परमेश्वरको प्रकाशको मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ, किनभने येशू ख्रीष्टद्वारा मात्र उहाँले आफूलाई पूर्णरूपमा मानिसकहाँ प्रकट गर्नुभयो (यूहन्ना १:४)। त्यसैगरी उहाँ मुक्तिको पनि मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ, किनभने येशू ख्रीष्टद्वारा मात्र परमेश्वरले आत्मिक सन्तानहरूलाई स्वीकार गर्नुहुन्छ (यूहन्ना १:१२)। मध्यस्थकर्ता हुनुभएकोले गर्दा, येशू ख्रीष्टले मानिससँग परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ (मत्ती १:२३; कलस्सी १:१५) अनि परमेश्वरसँग मानिसको प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ (१ यूहन्ना २:१-२)।
ती घोषणाहरू जायज छन् किनभने येशू ख्रीष्ट मात्र संसारको मुक्तिदाता हुन योग्य हुनुहुन्छ।
येशू ख्रीष्ट मात्र परमेश्वर र मानिसबीच मध्यस्थकर्ता हुनुहुन्छ र उहाँ मात्र संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ, किनभने उहाँ निम्नलिखित तीन किसिमले अद्वितीय हुनुहुन्छ:

(१) येशू ख्रीष्टले परमेश्वरलाई पूर्णरूपमा प्रकट गर्नुहुन्छ।
उहाँ मानिसको लागि परमेश्वरको सिद्ध प्रकटीकरण हुनुहुन्छ।
हिब्रू १:३; यूहन्ना १:१,१४,१८; फिलिप्पी २:६-८; कलस्सी १:१५; २:९ पढ्नुहोस्।
यो संसारको सम्पूर्ण इतिहासमा कुनै अर्को व्यक्ति अथवा धार्मिक अगुवाले आफू अदृश्य परमेश्वरको दृश्य प्रकटीकरण हुँ भनी घोषणा गरेको छैन! इतिहासमा कुनै अर्को व्यक्ति मानिसको स्वरूप धारण गर्ने ईश्वर छैन; जसको मतलब कुनै अर्को ईश्वर इतिहासमा मानिसको स्वभाव धारण गरेर मानिसहरूसँग बसेको छैन। येशू ख्रीष्ट परमेश्वरको महिमाको चमक हुनुहुन्छ, जसको अर्थ पवित्रता र प्रेमजस्ता परमेश्वरको ईश्वरीय विशेषताहरूको दृश्य प्रकटीकरण हो। येशू ख्रीष्टले परमेश्वरको दुरुस्तै प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ, जसको अर्थ उहाँ परमेश्वरको वास्तविकता अथवा महत्वपूर्ण स्वभावको दुरुस्त प्रकटीकरण हुनुहुन्छ। तसर्थ, येशू ख्रीष्ट अदृश्य परमेश्वरको दृश्य चित्र हुनुहुन्छ।

(२) येशू ख्रीष्ट मात्र सदासर्वदा पापरहित र सिद्ध हुनुहुन्छ।
उहाँ मानिसको पापहरूको प्रायश्चितको निम्ति सिद्ध बलिदान हुनुहुन्छ।
हिब्रू ४:१५; ७:२६-२८ पढ्नुहोस्।
मानिसको पापहरूको प्रायश्चितको निम्ति सिद्ध बलिदान हुने व्यक्ति यी चार वटा क्षेत्रहरूमा योग्य हुनैपर्छ:
- ऊ मानिसजाति हुनै पर्छ (यूहन्ना १:१,१४)। पशु बलि योग्य हुन सक्दैन (हिब्रू ९:१३-१४; १०:१-४)।
- ऊ पापरहित प्राणी हुनैपर्छ (हिब्रू ४:१५; ७:२६-२८)। पापी बलिदानको योग्य हुन सक्दैन।
- ऊ बलिदान हुन इच्छुक हुनैपर्छ (यूहन्ना १०:१७-१८)। अनइच्छुक व्यक्ति योग्य हुन सक्दैन।
- उसलाई परमेश्वरले चुनेको हुनैपर्छ (१ पत्रुस १:१९-२०)। आफै नियुक्त भएको अगमवक्ता अथवा मुक्तिदाता योग्य हुँदैन। यो संसारको सम्पूर्ण इतिहासमा कुनै अर्को व्यक्ति अथवा धार्मिक अगुवाले आफू पापरहित छु, मर्नको निम्ति इच्छुक छु, र मलाई परमेश्वरले चुन्नुभएको छ भनी दाबी गरेको छैन। त्यसकारण, पापीहरूका निम्ति मर्न कोही पनि योग्य ठहरिँदैन। हरेक व्यक्ति पापी छ, मर्नको निम्ति इच्छुक छैन र परमेश्वरद्वारा चुनिएको छैन। येशू ख्रीष्ट मात्र पापरहित, पापीको निम्ति मर्न इच्छुक र परमेश्वरले चुन्नुभएको व्यक्ति हुनुहुन्छ। तसर्थ, यशू मात्र सिद्ध बलिदानको निम्ति योग्य व्यक्ति हुनुहुन्छ, जसले हाम्रा पापहरूकको दण्ड तिरिदिनुभयो।

(३) येशू ख्रीष्ट मात्र मृत्युबाट पुनरुत्थान हुनुभई अनन्तसम्म जिउनुहुन्छ।
विश्वासीहरूको निम्ति प्रार्थना गरिदिने र वास्ता गरिदिने सिद्ध प्रधान पूजाहारी उहाँ नै हुनुहुन्छ।
हिब्रू ७:२३-२५ पढ्नुहोस्।
यो संसारको सम्पूर्ण इतिहासमा अर्को कुनै व्यक्ति अथवा धार्मिक अगुवाले आफू मृत्युबाट बौरी उठेको छु भनी दाबी गरेको छैन! ती धार्मिक अगुवाहरू र अगमवक्ताहरू अझै तिनीहरूका चिहानमा छन्। तिनीहरू मरेका छन् र तिनीहरूले कसैलाई बचाउन र वास्ता गर्न सक्दैनन्।
जेजस्तो भए तापनि परमेश्वरले येशू ख्रीष्टलाई मरेकाहरूबाट बौराउनुभएर उहाँ संसारको मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनी देखाउनुहुन्छ। उहाँको पुनरुत्थानपछि सयौँ मानिसहरूले त्यसको गवाही दिए र चालीस दिनसम्म उहाँ आफूले छान्नुभएको चेलाहरूसँग रहेर तिनीहरूलाई शिक्षा दिनुभयो। उहाँ स्वर्गमा उचालिनुभयो र परमेश्वर पिताको दाहिने हातपट्टि विराजमान हुनुहुन्छ। त्यहींबाट उहाँले अनुग्रहको सुसमाचार प्रचारद्वारा पृथ्वीको लाखौँ-करोडौँ मानिसहरूको हृदयमा वास गर्नुभई आफ्नो राज्य स्थापित गर्नुहुन्छ।
तैपनि, उहाँ फर्की नआउञ्जेलसम्म मात्र मानिसहरूलाई बचाउन अनुग्रह उपलब्ध गराउनुभएको छ (हितोपदेश २७:१; २ कोरिन्थी ६:२)। येशू ख्रीष्ट पृथ्वीमा दोस्रोपटक आउनुहुँदा मानिसहरूलाई पापबाट बचाउन होइन, तर तिनीहरूको न्याय गर्न आउनुहुनेछ। त्यसपछि पश्चाताप गर्न र विश्वास गर्न कुनै मौका हुनेछैन। त्यसकारण, जब तपाईंले सुसमाचार सुन्नुहुन्छ, पश्चाताप गरेर तुरुन्तै येशूमा विश्वास गर्नुहोस्!

ख. बाइबलमा उल्लेखित विश्वासको अर्थ

सुसमाचारको सन्देशले यसो भन्दछ, "परमेश्वरले संसारलाई यस्तो प्रेम गर्नुभयो, कि उहाँले आफ्ना एकमात्र पुत्र दिनुभयो, ताकि उहाँमाथि विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस्, तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस्" (यूहन्ना ३:१६)।

१. विश्वास के हो?

इसाई विश्वास वास्तविक तथ्यहरूमा आधारित छ!

इसाई विश्वास भनेको अँध्यारोमा हामफाल्नु होइन। तर्क अन्त भएपछि मात्र विश्वासको सुरु हुँदैन। इसाई विश्वास इतिहासको कुनै विन्दुमा एउटा सँस्कृतिको कुनै एक अगमवक्ताको प्रकाशमा आधारित छैन, तर यो त संसारको तीन फरक सँस्कृतिहरूमा दुई हजार वर्षभन्दा लामो समयलाई समेटेर ४० भन्दा बढी अगमवक्ताहरूले प्रकट गरेको सत्यता हो! बाइबलको विश्वास वास्तविक तथ्यहरूमा आधारित छ! विश्वास भनेको पूर्णरूपमा निश्चित हुनु अथवा ती तथ्यहरू साँचो हुन् भनी पक्का गर्नु हो। विश्वास भनेको ती सत्यताहरूको बारेमा व्यक्तिगत तवरमा विश्वस्त हुनु र ती सत्यताहरू प्रकट गर्नुहुने परमेश्वरसँग व्यक्तिगत सम्बन्ध स्थापित गर्नु हो।

इसाई विश्वाससँग अरू ऐतिहासिक अथवा धार्मिक घटनाहरूभन्दा बढी गवाहीहरू छ!

बाइबल परमेश्वरले बोल्नुभएका तथ्यहरू र मानव इतिहासमा उहाँले गर्नुभएका कामहरूले भरिपूर्ण छ। बाइबलमा उल्लेखित घटनाहरू आँखाले देख्ने र कानले सुन्ने गवाहीहरू थुप्रै छन्। त्यसको साथै बाइबलको मूल पाण्डुलिपिहरू पनि अझै अस्तित्वमा छन्। सबैभन्दा बढी भाषाहरूमा अनुवाद भएको पुस्तक पनि बाइबल नै हो। अरू ऐतिहासिक पुस्तकहरूभन्दा बाइबलसँग पुरातात्विक प्रमाणहरू र वैज्ञानिक सत्यताहरू बढी छ र यसलाई इतिहासको पुस्तकको रूपमा स्वीकारिएको छ! यसबारे केही उदाहरणहरू यस्ता छन्:

- मृत सागरको कुमरान भन्ने स्थानमा भेट्टाइएको सबैभन्दा पुरानो यशैयाको पुस्तकको पूर्ण हिब्रू पाण्डुलिपि इ.पू. १२५ को थियो (त्यो पाण्डुलिपि पुस्तक लेखिएको मितिको ५६० वर्ष पछिको हो)।
- मर्कूसको सुसमाचारको ग्रीक अंश (मर्कूस ६:५२-५३) इ.सं. ५० को हो भनी पत्ता लगाइएको छ (लेखिएको मितिभन्दा ४ वर्ष पछि)।
- यूहन्नाको सुसमाचारको ग्रीक अंश (यूहन्ना १८:३१-३४,३७-३८) इ.सं. १३० को हो भनी पत्ता लागेको छ (त्यो लेखिएको ३३ वर्ष पछि)।
- ग्रीक भाषाको नयाँ करारको प्राय: अंश The Chester Beatty Papyri इ.सं. २००-२५० को हो भनी पत्ता लागेको छ (नयाँ करार पूर्ण भएको १५० वर्ष पछि)।
- The Codex Vaticanus, जसमा ग्रीकमा नयाँ करारको प्राय: पूर्ण भाग इ.सं. ३२५-३५० को हो भनी पत्ता लागेको छ (नयाँ करार पूर्ण भएको २५० वर्ष पछि)।
- The Codex Sinaiticus, जसमा ग्रीकमा नयाँ करारको प्राय: पूर्ण भाग र पुरानो करारको आधा भाग इ.सं. ३५० तिरको हो भनी पत्ता लागेको छ (नयाँ करार पूरा भएको २५० वर्षपछिको पाण्डुलिपि)।
- The Codex Alexandrius, जसमा ग्रीक सम्पूर्ण बाइबल समेटिएको छ, सो इ.सं. ४०० तिरको हो भनी पत्ता लागेको छ (नयाँ करार पूरा भएको ३०० वर्षपछिको पाण्डुलिपि)।
- ग्रीक नयाँ करारको अरू पाँच हजार पाण्डुलिपिहरू दशौँ र पन्ध्रौँ शताब्दीबीचको हुन् भनी पत्ता लागेको छ।
- ल्याटिन, सिरियन, इजिप्सियन, गोथिक, आर्मेनियन, इथिपिएन, गर्गियन र अरबिक भाषामा अनुवाद गरिएको नयाँ करारका हजारौँ पाण्डुलिपिहरू दोस्रो र चौथो शताब्दीबीचको हुन् भनी पत्ता लागेको छ (तिनीहरू नयाँ करार पूरा भएको करिब ३०० वर्ष पछिका हुन्)।

महत्वपूर्ण ऐतिहासिक प्रमाण यो हो, कि बाइबलको कुनै पाण्डुलिप कहिल्यै परिवर्तन गरिएको छैन! बाइबलमा त्रुटि छ र यसमा मिथ्या कुराहरू छन् भनी कुनै धर्मका मानिसले दोष लगाउँछ भने त्यो निराधार र पूर्णरूपमा झूटो हो!

यस्ता प्रमाणहरूलाई कसैले वेवास्ता गर्छ भने त्यो व्यक्ति बुद्धिमान् हुनै सक्दैन। इसाई सन्देश नै सम्पूर्ण मानव इतिहासमा सबैभन्दा महत्वपूर्ण सन्देश हो! त्यसकारणले गर्दा मानिसहरूले इसाई सन्देशलाई ध्यान दिनु पर्दछ।

२. येशू ख्रीष्टमा गरिने विश्वासलाई कसले सम्भव तुल्याउँछ?

मानिसको विश्वासको सम्बन्धमा परमेश्वरको भाग के हो? बाइबलमा विश्वासलाई मानिसजातिप्रति परमेश्वरको प्रकाश र अनुग्रहलाई अलग गर्नै सकिँदैन। परमेश्वरप्रति मानिसको भरोस र आज्ञाकारितासहितको प्रतिक्रियाप्रति परमेश्वरले नै पहल गर्नुहुन्छ। परमेश्वरको प्रकाश र अनुग्रहबिना विश्वास असम्भव छ। मानिसको आज्ञाकारिताबिना विश्वास अपूर्ण हुन्छ। यसमा आफ्नो प्रकाश र अनुग्रहद्वारा परमेश्वर सधैँ प्रथम हुनुहुन्छ। मानिसचाहिँ आफ्नो विश्वास (भरोसा) र आज्ञाकारिता (असल कामहरू) द्वारा प्रतिक्रिया जनाउन सधैँ दोस्रो हुन्छ।

परमेश्वरको प्रकाश - ताकि के कुरामा विश्वास गर्ने भनी तपाईंले जान्नुहुन्छ।

रोमी १०:१४-१७; हिब्रू ११:६-८ पढ्नुहोस्। तपाईंलाई सुसमाचार प्रचार गर्नको निम्ति कुनै व्यक्तिलाई पठाउने काममा परमेश्वरले सधैँ पहल गर्नुहुन्छ (रोमी १०:१४-१७)। नोआ र अब्राहामले आफ्नो विश्वास र आज्ञाकारिताद्वारा (कामद्वारा) परमेश्वरप्रति प्रतिक्रिया जनाउनुभन्दा पहिले स्वयम् परमेश्वरले आफूलाई र आफ्नो इच्छालाई तिनीहरूसामु प्रकट गर्नुभयो (हिब्रू ११:६-८)।

परमेश्वरको अनुग्रह - ताकि तपाईं विश्वास गर्न सक्षम हुनुहुन्छ।

यूहन्ना ६:४४,३७; फिलिप्पी १:२९; यूहन्ना १६:८; प्रेरित १३:४८ पढ्नुहोस्। मानिसहरूलाई ख्रीष्टतिर तानेर (यूहन्ना ६:४४) र पवित्र आत्माद्वारा तिनीहरूका समझ र हृदयमा काम गर्नुभएर परमेश्वरले सधैँ पहल गर्नुहुन्छ: पापको स्वीकार गराएर र दोषी ठहऱ्याएर, मुक्ति दिएर अनि न्याय गरेर (यूहन्ना १६:८-१०)। त्यही कारणले गर्दा, जजसले विश्वास गर्छन्, तिनीहरूले विश्वासको अभ्यास गर्नु भनेको परमेश्वरको अनुग्रहको उपहार हो भनी बुझ्दछन् र स्वीकार गर्दछन् (एफिसी २:८-९; फिलिप्पी १:२९; प्रेरित १३:४८; १६:१४; १८:२७)।

विश्वासप्रति मानिसको प्रतिक्रिया - मानिसको पहल होइन।

एफिसी २:८१०; याकूब २:२२ पढ्नुहोस्। परमेश्वरको प्रकाशमा विश्वास गरेर अनि उहाँको अनुग्रही उपहारलाई प्राप्त गरेर नै परमेश्वरको पहलप्रति मानिसले प्रतिक्रिया जनाउँछ। विश्वास भनेको यस्तो खाली हात हो, जसले परमेश्वरको मुक्तिको उपहारलाई ग्रहण गर्दछ। विश्वासलाई रूखको बोटले प्रतिनिधित्व गर्छ भने परमेश्वरको अनुग्रहलाई त्यसको जराले र असल कामहरूलाई त्यसको फलले प्रतिनिधित्व गर्दछ (एफिसी २:८-१०)।

मानिसको प्रतिक्रियाको सम्बन्धमा येशू ख्रीष्टले भन्नुहुन्छ, "साँघुरो ढोकाबाट पस्ने प्रयत्न गर, किनभने त्यहाँबाट प्रवेश गर्न खोज्ने धेरै मानिसहरू सक्षम हुनेछैनन्" (लूका १३:२४; मत्ती ७:१३-१४)। येशूले यसो पनि भन्नुभयो, "बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको समयदेखि अहिलेसम्म स्वर्गको राज्य जोड़ले अगि बढ़िरहेको छ, अनि शक्तिशाली मानिसहरू बलजफतीसँग यसलाई पक्रन्छन्" (मत्ती ११:१२)। विश्वासप्रति प्रतिक्रिया जनाउन मानिसलाई साहस, प्रयत्न र येशू ख्रीष्टले प्रदान गर्नुहुने कुराहरू पक्रन आवश्यक छ।

३. व्यवहारिकरूपमा तपाईं कसरी येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नुहुन्छ?

यूहन्ना १:१२; प्रकाश ३:२०; रोमी १०:९,१०,१३,१७ पढ्नुहोस्।

विश्वास भनेको परमेश्वरको पहलप्रति मानवीय प्रतिक्रिया हो भन्ने तीन तत्वहरू:

ज्ञान

मानिसले आफ्नो कानद्वारा येशू ख्रीष्टको सुसमाचार सुन्नु पर्दछ। सुसमाचारको सत्यतालाई नसुनीकन विश्वास गर्न असम्भव छ। त्यसो भयो भने के कुरामा विश्वास गर्ने भनी उसले जान्न सक्दैन।

भरोसा (विश्वास)

कुनै व्यक्तिले आफ्नो हृदयद्वारा उक्त सन्देश अरू मानिसहरूको लागि मात्र होइन तर आफ्नो निम्ति पनि साँचो हो भनी विश्वास गर्नु पर्दछ। उसले व्यक्तिगतरूपमा उक्त सत्यतालाई आफ्नो दिमाग र हृदयमा मञ्जुरी नगरेसम्म, सुसमाचारको सन्देश केवल ज्ञानमा सीमित रहन्छ, र त्यसले उसलाई असर अथवा परिवर्तन गर्दैन।

स्वीकार

मानिसले आफ्नो मुखद्वारा प्रार्थना गरेर आफूलाई बचाउनको निम्ति प्रभु येशू ख्रीष्टलाई पुकारा गर्नुपर्दछ। आफ्नो प्रार्थनामा उसले येशू ख्रीष्टलाई 'प्रभु' भनी स्वीकार गर्नुपर्दछ (आफ्नो मात्र प्रभु होइन, तर सारा ब्रह्माण्डको प्रभु भनी स्वीकार गर्नुपर्दछ)। उसले आफ्नो हृदय र जीवनमा येशू ख्रीष्टलाई (उहाँको आत्मालाई) ग्रहण गर्नुपर्दछ। सुसमाचारप्रति व्यक्तिगत प्रतिक्रिया नजनाएसम्म अर्थात् आफ्नो हृदय र जीवनमा मुक्तिको उपहार प्राप्त नगरेसम्म ऊ बचाइन सक्दैन (रोमी ५:१७ सँग तुलना गर्नुहोस्)।

४. यदि येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्न गाह्रो भयो भने तपाईंले के गर्नुपर्दछ?

तपाईंलाई विश्वास गर्न गाह्रो भयो भने तपाईंले येशूलाई पछ्याउन सुरु गर्नुपर्दछ।

यूहन्ना १:३७-३९,४३-५०; मत्ती ९:९ पढ्नुहोस्।

आज्ञाकारिताले विश्वासतिर डोऱ्याउँछ।

येशूले मानिसहरूलाई चेलापनको निम्ति बोलाउनुहुँदा, तिनीहरूलाई भन्नुभयो, "आएर हेर!"; "मेरो पछि लाग!" यूहन्ना र अन्द्रियास येशूको बोलावटप्रति आज्ञाकारी भए र तिनीहरू येशूसँगै गएर उहाँ बस्नुहुने ठाउँमा उहाँसँग दिन बिताए। त्यसपछि, तिनीहरूले उहाँलाई पछ्याउन कहिल्यै छोडेनन्! फिलिप पनि येशूको बोलावटमा आज्ञाकारी भए र ऊ तीन जना चेलाहरूसँगै (यूहन्ना, आन्द्रियास र पत्रुससँग) सानो समूहमा रहन थाले। आफ्नो पालो आएपछि फिलिपले नथानेललाई 'आएर हेर!' भनी निमन्त्रणा दिए। नथानेलले उक्त बोलावटलाई (निमन्त्रणालाई) स्वीकार गरेर येशूकहाँ आए। तिनले विश्वास गरेर यसो भने, "गुरु, तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ; तपाईं इस्राएलको राजा हुनुहुन्छ!" त्यसैगरी मत्ती येशूको बोलावटप्रति आज्ञाकारी भए अनि आफूले गर्ने दिनहुँको काम छोडेर येशूको पछि लागे।

नथानेलको सन्दर्भमा भन्ने हो भने, हामीले प्राय: अरूहरूमा अपेक्षा गरेझैँ चेलापनको बोलावटले तुरुन्तै उसमा विश्वास उत्पन्न भएन। अरू चेलाहरूले सुने, विश्वास गरे अनि त्यसपछि आज्ञाकारी भए तर नथानेलले चाहिँ पहिले सुने, आजाकारी भए र त्यसपछि मात्र विश्वास गरे। सुनेपछि उसले पहिले आज्ञापालन गरे र अन्तमा विश्वास गरे! येशूको बोलाटप्रति नथानेलको आज्ञाकारिताले साँचो विश्वास र चेलापनजस्ता कुराहरू नतिजा ल्यायो। नथानेल आलोचनात्मक स्वभावका मानिस थिए र आफूले सुनेका हरेक कुरा सजिलै विश्वास गर्दैनथे। त्यही कारणले गर्दा फिलिपले तिनलाई सुसमचारको तथ्यहरू बताएर विश्वस्त तुल्याउन तर्क-वितर्क गर्ने कोसिस गरेनन्, तर तिनले साधारणरूपमा भने, "आएर हेर!" उक्त 'आएर हेर' भन्ने आज्ञालाई पालन गरेपछि मात्र नथानेलले विश्वास गरे र चेला भएर येशूको पछि लागे। नथानेलले येशू ख्रीष्टको बोलाटप्रति आज्ञाकारी भएपछि मात्र तिनी साँचो विश्वास गर्ने अवस्थामा आए। नथानेल अञ्जीरको रूखमुनिबाट उठेर येशू ख्रीष्टलाई भेट्न गएपछि मात्र उहाँमाथि विश्वास गर्ने अवस्थामा पुगे र त्यसपछि येशू ख्रीष्ट तिनको लागि वास्तविक बन्नुभयो! तसर्थ विश्वास र चेलापनतिर डोऱ्याउने एकमात्र बाटो भनेको येशू ख्रीष्टको बोलावटप्रति आज्ञाकारी हुनु हो: "आएर हेर!" अथवा "मेरो पछि लाग!"

आज्ञाकारिता अपरिहार्य छ।

चेला हुनको निम्ति येशूले दिनुभएको बोलावटलाई मानिसले पालना गर्नैपर्छ। होइन भने इसाई मत चेलापनबिहिन हुन्छ। अनि चेलापनबिहिनको इसाई विश्वास ख्रीष्ट बिनाको इसाई मत हुनेछ! त्यस किसिमको इसाई मतमा परमेश्वरमाथि विश्वास त गरिन्छ तर त्यहाँ येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउने गरिँदैन! यस किसिमको विश्वासमा केवल अमूर्त अवधारणा र मिथ्या रहन्छ, जहाँ परमेश्वर पिताको स्थान त रहन्छ, तर येशू ख्रीष्ट परमेश्वरको जीवित पुत्र हुनुहुन्छ भन्ने तथ्यलाई अलग गरिन्छ। अनि यस्तो धर्ममा परमेश्वरमाथि विश्वास राखे पनि येशू ख्रीष्टलाई चाहिँ पछ्याउने गरिँदैन। परमेश्वर एकमात्र हुनुहुन्छ भनेर विश्वास गर्नु मात्र मानिसको लागि प्रयाप्त हुँदैन! भूतहरूले पनि परमेश्वर एक हुनुहुन्छ भनी विश्वास गर्दछन् र डरले काप्दछन् (याकूब २:१९)! येशू ख्रीष्टलाई नपछ्याईकन परमेश्वरमाथि विश्वास गरिन्छ भने त्यो विश्वास मृत हुन्छ (याकूब २:१७)। मानिसहरूले येशू ख्रीष्टसँग राख्ने एकमात्र साँचो सम्बन्ध भनेको चेलापन र उहाँलाई पछ्याउनको निम्ति उहाँले दिनुभएको आज्ञालाई पालना गर्नु हो। त्यसैगरी कामहरूद्वारा नै अब्राहामको विश्वास पूर्ण भएको थियो (याकूब २:२२)।

तसर्थ, कुनै व्यक्तिलाई सुसमाचारको तथ्यहरूमाथि विश्वास गर्न कठिन भयो भने, उसले येशूले भन्नुभएको 'आएर हेर!' अथवा 'मेरो पछि लाग!' भन्ने आज्ञाहरूलाई पालना गर्नुपर्दछ। जब त्यस्तो व्यक्ति उठेर येशूको पछि लाग्दछ, तब ऊ साँचो विश्वास गर्ने अवस्थामा पुग्दछ।

५. चेलापनको लागि येशू ख्रीष्टको बोलावट किन धेरै महत्वपूर्ण छ?

(१) चेलापनको लागि येशूको बोलावट आवश्यक छ।

लूका ९:५७-५८ पढ्नुहोस्। चेलापनको लागि येशू ख्रीष्टको बोलावट आवश्यक छ, किनभने कसैले चेलापनको मूल्य साँचोरूपमा हिसाब गर्न सक्दैन। उक्त पहिलो आकांक्षी चेलाले चेलापनको लागि येशूको बोलावटलाई पर्खेर बसेन; येशू ख्रीष्ट जता-जता जानुभयो, उसले उहाँलाई पछ्याउन थाल्यो। चेलापनको मूल्य चुकाउनको निम्ति कहिलेकाहिँ शिर लुकाउने ठाउँ पनि नहुनसक्छ भनी येशूले जवाफ दिनुभयो। चेलापन भनेको क्रूसतिर जाने बाटो हो, किनभने येशू क्रूसको बाटोमा हिँड्दैहुनुहुन्थ्यो। आफू चेला हुन कसैले पनि यस्तो जीवन रोज्न सक्दैन। यस्तो गन्तव्यको लागि कसैले पनि आफूलाई बोलाउन अथवा लैजान सक्दैन। उक्त आकांक्षी चेलाले येशूलाई जवाफ दिन सकेन, किनभने येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउने उसको स्वेच्छा र येशू ख्रीष्टले उहाँलाई पछ्याउन दिनुभएको बोलावटको बीचमा ठूलो खाडल थियो।

(२) चेलापनको लागि येशूले दिनुहुने बोलावट पूर्ण (सिद्ध) छ।

लूका ९:५९-६० पढ्नुहोस्। चेलापनको लागि येशू ख्रीष्टको बोलावट पूर्ण छ, किनभने येशू र चेलापनको बीचको कुनै कुरा खडा हुनुहुँदैन। येशू ख्रीष्ट र बोलाइएको व्यक्तिको बीचमा कुनै धार्मिक व्यवस्था, कुनै सामाजिक रीति-रिवाज अथवा अरू कुनै कुरा आउन दिनुहुँदैन। दोस्रो आकांक्षी चेलाले येशूबाट चेलापनको बोलावट प्राप्त गऱ्यो, तर ऊ अझै यहूदी धार्मिक शिक्षाको व्यवस्थाले बाँधिएको थियो: पहिले गएर आफ्नो पितालाई गाड्नु। येशूले के गरेको चाहनुहुन्थ्यो भन्ने कुरा उसलाई राम्रोसँग थाहा थियो, तर पनि पहिले ऊ व्यवस्था पालन गर्न चाहन्थ्यो। त्यहाँ चेलापनको लागि येशूको बोलावटप्रति आज्ञाकारी हुने कुरा र उक्त आकांक्षी चेलाको बीचमा तत्कालीन धार्मिक व्यवस्थाले वाधा दिन पर्खालको काम गरेको थियो। चेलापनको लागि येशूको बोलावट बलियो बोलावट हुनैपर्छ, र त्यो वाधा दिने पर्खालभन्दा पनि बलियो हुनुपर्छ। येशू ख्रीष्ट र बोलाइएको व्यक्तिको बीचमा कुनै कुरा आउन दिनुहुँदैन। येशू ख्रीष्ट र बोलाइएको व्यक्तिको बीचमा आउने जुनसुकै कुरालाई तोड्नु पर्दछ, र येशू ख्रीष्टको खातिर त्यसलाई अलग राखिनु पर्दछ। पुराना धार्मिक व्यवस्थाहरू र पुराना सामाजिक रीरि-रिवाजहरूलाई

येशू ख्रीष्ट र उहाँलाई पछ्याएर चेला हुने व्यक्तिको बीचको सम्बन्धलाई वाधा दिने हकबाट बञ्चित तुल्याउनुपर्छ! येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउनको खातिर ती पुराना धार्मिक व्यवस्थाहरू र पुराना सामाजिक रीति-रिवाजहरूलाई तोड्नु पर्दछ! परमेश्वरले आफ्नो अन्तिम वचन येशू ख्रीष्टमा र येशू ख्रीष्टद्वारा बोल्नुहुन्छ (हिब्रू १:१-२)! चेलापनको लागि येशूले दिनुभएको बोलावटलाई जसरी भए पनि पालना गर्नैपर्छ! हामी येशू ख्रीष्टका अनुयायीहरू भएकोले गर्दा, हामी उहाँको सार्वभौम बोलावटलाई बेवास्ता गर्न सक्दैनौँ (हामी सुइरोमा लात हान्न सक्दैनौँ, प्रेरित २६:१४-१८)। येशू ख्रीष्टको बोलावट पाउनु भनेको अनुग्रह पाउनु हो, जसलाई हामी रोक्नै सक्दैनौँ! यो अनुग्रहले यूहन्ना, अन्द्रियास, पत्रुस, फिलिप र नथानेलको जीवनमा विजय प्राप्त गऱ्यो। त्यसपछि यो अनुग्रह पावल र संसारभरिका लाखौँ करोडौँ मानिसहरूका जीवनमाथि विजयी भइसकेको छ।

(३) चेलापनको लागि येशू ख्रीष्टको बोलावट शर्तरहित छ।

लूका ९:६१-६२ पढ्नुहोस्। चेलापनको लागि येशू ख्रीष्टको बोलावट शर्तरहित छ, किनभने चेलापनको लागि उहाँको शर्तहरूलाई आदेश दिन कसैलाई अनुमति छैन। तेस्रो आकांक्षी चेलाले चेलापनको लागि येशूको बोलावटलाई प्रतिक्षा गर्न सकेन, तर चेलापन भनेको सांसारिक पेशाजस्तो सोची, त्यसलाई आफैले चुन्नसक्ने किसिमले येशूलाई जवाफ दियो। पहिलो आकांक्षी चेलाले चेलापनको मूल्य हिसाब गरेन अनि तेस्रो आकांक्षी चेलाले चाहिँ चेलापनको लागि आफ्नै किसिमको हिसाब-किताब, अवस्थाहरू र शर्तहरू निर्धारण गऱ्यो। ऊ पहिले घर जान चाहन्थ्यो र परिवारबाट बिदा माग्न चाहन्थ्यो। दोस्रो आकांक्षी चेला त्यतिबेला आफ्नै धार्मिक र साँस्कृतिक बन्धनहरूमा जकडिएको थियो भने तेस्रो आकांक्षी चेलाले चाहिँ येशू ख्रीष्ट र आफ्नो बीचमा आफ्नै किसिमको वाधा (पर्खाल) निर्माण गऱ्यो। ऊ येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउन चाहन्थ्यो, तर त्यसको निम्ति उसले बनाएको शर्तहरू पूरा हुनुपर्थ्यो। उसको निम्ति चेलापन भनेको आफूले महसुस गरेका शर्तहरू पूरा भएपछि मात्र सम्भव हुन सक्थ्यो। यसरी, उसले चेलापनलाई मानवीय बुझाइको स्तरमा झाऱ्यो: "पहिले तपाईंले यो काम गर्नुहोस्, त्यसपछि म त्यो काम गर्नेछु।" उसले रोजेको चेलापन भनेको साँचो चेलापन होइन, तर एक किसिमको मानवीय धर्म हो। साँचो चेलापनले येशू ख्रीष्ट र चेलापनको लागि उहाँबाट पाएको बोलावटको बीचमा कुनै शर्त, व्यवस्था र स्वार्थलाई आउन दिँदैन!

यसर्थ, कुनै व्यक्तिलाई सुसमाचारको तथ्यहरूमा विश्वास गर्न कठिन भयो भने उसले येशू ख्रीष्टको बोलवटप्रति आज्ञाकारी हुनुपर्छ: "आएर हेर!" अथवा " मेरो पछि लाग!" जब त्यो व्यक्ति उठेर येशू ख्रीष्टलाई पछ्याउँछ, तब ऊ विश्वास गर्ने साँचो अवस्थामा आउँदछ। येशू ख्रीष्टको बोलवटप्रति पहिलो पाइला उठाउने जोखिम लिनु नै साँचो विश्वासको अर्थ बुझ्ने एकमात्र बाटो हो! बोलावट पाएको व्यक्ति आफूले विश्वास गर्न नसक्ने अवस्थाबाट बाहिर जानुपर्छ र येशू ख्रीष्टतर्फ पहिलो पाइला चाल्नुपर्छ ताकि ऊ विश्वास गर्न सुरुको अवस्थामा पुग्न सक्नेछ!

सारांश - 'आएर हेर' अनि 'मेरो पछि लाग' भन्ने येशू ख्रीष्टको बोलावटले विश्वासलाई सम्भव तुल्याउने अवस्था सृजना गर्दछ। येशू ख्रीष्टतिरको आज्ञाकारी कदमले साँचो, बलियो र निरन्तर विश्वासको अवस्थालाई सुरु गर्दछ। आज्ञाकारी व्यक्तिले मात्र साँचो विश्वास गर्छ। विश्वास गर्ने व्यक्ति मात्र आज्ञाकारी हुन्छ। आज्ञाकारिताको कामद्वारा मात्र विश्वास साँचो विश्वास (याकूब २:२२) अनि विश्वास गर्ने साँचो आज्ञाकारी व्यक्ति बन्दछ (यूहन्ना ६:२८-२९)।

५	**प्रार्थना** (८ मिनेट)	**[प्रतिक्रियाहरू]** **परमेश्वरको वचनप्रति प्रतिक्रिया जनाउने प्रार्थना**

समूहमा पालैपालो गरी तपाईंले आज के सिक्नुभएको छ, त्यसबारे प्रतिक्रियात्मकरूपमा परमेश्वरसँग छोटो प्रार्थना गर्नुहोस्। अथवा दुई वा तीन जनाको समूहमा विभाजन भएर तपाईंले आज जे सिक्नुभएको छ, सोबारे परमेश्वरसँग प्रतिक्रिया जनाउँदै प्रार्थना गर्नुहोस्।

६	**गृहकार्यको निम्ति तयारी** (२ मिनेट)	**अर्को पाठको निम्ति**

(**समूहको अगुवा** - तपाईंका समूहका सदस्यहरूलाई यो गृहकार्यको तयारी लेख्न लगाउनुहोस् वा उनीहरूलाई यसको प्रतिलिपि बनाउन लगाउनुहोस्।)

६. **प्रतिवद्धता -** चेलाहरू बनाउनको निम्ति प्रतिवद्ध हुनुहोस्। 'सुसमाचारको अवधारणाहरू - भाग २' को शिक्षालाई अर्को व्यक्ति अथवा समूहका मानिसहरूलाई प्रचार गर्नुहोस्, सिकाउनुहोस् अथवा उनीहरूसँग बसेर अध्ययन गर्नुहोस्।

७. **परमेश्वरसँगको व्यक्तिगत समय -** प्रत्येक दिन आधा अध्याय पढेर विद्यार्थीहरूलाई परमेश्वरसँग व्यक्तिगत समय बिताउन लगाउनुहोस् (उत्पत्ति १६:१-१९:२९)। प्रश्नहरू सोध्ने तरिकालाई प्रयोग गर्नुहोस्। टिप्पणीहरू बनाउनुहोस्।

८. **बाइबल अध्ययन -** घरमा अर्को बाइबल अध्ययन तयार पार्नुहोस्। प्रेरित ५:१२-४२; विषय: "सुसमाचार प्रचार गर्ने मण्डलीको काम।" बाइबल अध्ययनको पाँच वटा चरणहरूको प्रयोग गर्न लगाउनुहोस्। टिप्पणीहरू बनाउनुहोस्।

९. **प्रार्थना -** कुनै विशेष व्यक्ति वा कुनै विशेष कुराको निम्ति यो हप्ता निर्दिष्ट भएर प्रार्थना गर्नुहोस् र परमेश्वरले के गर्दैहुनुहुन्छ भनी हेर्नुहोस् (भजनसङ्ग्रह ५:३)।

१०. **चेलाहरू बनाउने विषयमा तपाईंको कापीलाई अद्यावधिक बनाउनुहोस्।** आराधनाको टिप्पणी, परमेश्वरसँग तपाईंले व्यक्तिगत समय बिताउँदा बनाएको टिप्पणी, शिक्षा दिँदा बनाएको टिप्पणी र यो तयारीलाई सङ्लग्न गर्नुहोस।